

TAPANI METSÄVUORI

LEONOEEL

Käänteinen taustapeili

LEONOEL

KÄÄNTEINEN TAUSTAPEILI

TAPANI METSÄVUORI

LEONOEL
KÄÄNTEINEN TAUSTAPEILI

© 2026 Tapani Metsävuori

Taitto ja kansi: Books on Demand

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-8852-3

28.5.2026

Omistettu Ennille ja Minnalle

Kiitokset mukana olosta:

Matti, Lepa, Nate, Miikka, Harri

Resue: Vesa, Mika, Make.

Erityiskiitos Markukselle avusta.

Aamun valo oli oudon harmaa. Sellainen, mikä ei varsinaisesti kuulunut mihinkään vuodenaikaan. Katsoin ympärilleni kuin vieras omassa kodissani, ja tunsin olevani irronnut aistieni rihmastosta. Ajatukset kimpoilivat päässäni mutta eivät tarrautuneet kiinni mihinkään pysyvään. Peilistä heijastui kasvo, joka oli samaan aikaan tuttu ja vieras – kuin jonkun toisen muistosta lainattu. Kuulin kellojen kilinää jostain kaukaa, ehkä ratapihan suunnalta, ja siinä hetkessä kaikki tuntui hengittävän syvempää, salaperäistä ilmaa.

Nostin paitani tuolinselustalta ja vedin sitä ylleni, vaikka en ollut varma, olinko todella vai pelkästään kuvittelinko kaiken. Ilmalämpöpumpun ilmavirta hyväili kasvojani ja vei mennessään viimeisetkin unen riekaleet. Jonkinlaisen utuisen päämäärän ohjaamana aloin kirjoittamaan, ja siitä syntyi fiktiivinen elämäkertani.

LEONOEL

Vierestäni heräsin ja ihmeissäni tutkiskelin, olenko todella tuollainen. Jätin itseni lepäämään ja lähdin asemalle, jossa ratapölkky puhui minulle. Se kertoi rakkaudestaan, joka oli niin vahvaa, ettei sitä voinut unohtaa. Sitä ihmeissäni kuuntelin, ja ymmärsin. Ei onneaan voi omistaa, kuten ei muutakaan. Ei edes omaa kehoaan!

1. OUTOON VALOON

Olin nimeltäni Leon, ja olin joutunut outoon valoon. Näennäisesti olin myös ihmisolento. Sellainen karvainen ja laulava nisäkäs. Minua ei arvostettu kulttuuripiireissä, enkä ollut ammatillisesti pätevä. Tavallisesti minua pidettiin toisinajattelijana tai valehtelijana, sillä minusta ei useinkaan tiennyt, puhuinko totta vai en. Johtopäätöksenä edellisestä lauseesta sanoisin, että en pitänyt itseäni valehtelijana, sillä uskoin vakaasti kaikki sepittämäni tarinat.

Ja kun itse uskoo valheensa, niin niistä tulee silloin totisinta totta.

Minulla oli tästä huolimatta jonkinmoinen porvarillinen ammatti: Opetin tekoälyohjelmointia ja sumeaa logiikkaa sumeille opiskelijoille, joita toki inhosin mutta kuitenkin tarvitsin ansaitakseni elantoni.

Eivät oppilaatkaan minusta pitäneet. Se tuli hyvin konkreettisesti selväksi niin, että lähes jokaisella oppilaalla oli mukanaan tarkoin valittu kulttuurijulkaisu. Tarkemmin kuvailtuna iltapäivälehti.

Lehden uutuudella ei näyttänyt olevan väliä, koska osa lehdistä näytti olevan viikkojenkin takaa. Ilmapiiiri oli siis virkeä ja vastaanottavainen.

Mutta oikeastaan en kuitenkaan välittänyt siitä juuri ollenkaan, olinhan itsenkin melko sumea henkilö enkä ollut aina edes kovin tietoinen olemassaolostani, sillä elämäni tuntui olevan jotenkin ulkopuolelta ohjattua.

Minulle sattui kuitenkin erehdys. Sekosin, tai ainakin niin luulin, kun kehoni kyllästyi ja irtaantui minusta.

Olin juonut edellisenä iltana ehkä muutaman oluen (AI VAIKO MUUTAMAN, JAAHA) Hei, kuka sinun mielipidettäsi kysyi, idiotti!

Eikö tästä tule koskaan loppua: toinen persoonani tekee minut hulluksi. Vaikka niin sanoi psykiatrinikin, kun kerroin jakautuneesta persoonallisuudesta. Kuten saatatte ymmärtää, oli äärimmäisen ikävää elää elämää, jossa joutui taistelemaan jatkuvasti itsensä kanssa, sekä öin että päivin.

Edes uniani en saanut katsella rauhassa, vaan niissäkin Noel, toinen persoonani, valitti niiden tylsyydestä.

Olin siis ehkä juonut muutaman liikaa [MITÄS MINÄ SANOIN]. Nyt turpa kiinni, Noel!

Ja minulla oli hienoisen ohut krapula, enkä siis ihmeteltyt, vaikka aamulla olo oli omituinen, jotenkin kevyt, ehkä liiankin KEVYT!

JEEBUS KRISTUS, KROPPANI OLI KADONNUT.

Mahdottomuus oli tapahtunut, olin ypöyksin, ilman lihaksikasta kehoani.

[ANTEEKSI ILMAN MITÄ?] Hyvä on, mutta jatketaanko [OLE HYVÄ VAAN].

Siis, olisin kestänyt, jos vaimoni olisi jättänyt, sillä vaimojahan oli maailma täynnä, mutta minulla oli vain tämä yksi, ainutlaatuinen tai ainakin ihan hyvin palvellut kehoni.

Tämä tietysti kuulostaa hieman oudolta,

[KRÖH,KRÖH] no, ehkä jopa erittäin oudolta, mutta tämä oli valitettavasti tilanne: Kroppani oli lähtenyt töihin ilman minua, jättänyt minut, valtiaansa, ehkä lopullisesti. Tunsin itseni tyhjäksi, petytyksi ja jätetyksi.

Niin, ja vaimoani tämä ei kiinnostanut ollenkaan. Se ehkä johtui siitä, että sellaista ei minulle koskaan ollut löytynyt. Olin kyllä etsinyt ahkerasti ja läheltä avioliittokutsuja tuntemilleni naisille, mutta kukaan heistä ei ollut näihin vastannut.

Naiset tuntuivat minusta jotenkin pelottavilta, joten suoraan en ollut kenenkään sellaisen kanssa uskaltanut puhua yläasteen jälkeen, ja silloinkin puhuin heidän kanssaan lähinnä jääkiekosta ja Volter Kilven tuotannosta. Eikä kumpikaan aihe herättänyt heissä vastakaikua.

Elämäni olin jakanut pääasiallisesti Noelin kanssa. Noel oli siis jakautuneen persoonani toinen puoli, ja meillä oli ollut hyvin myrskyisiä menneisyyksiä.

Oikeastaan olihan meillä ollut joskus hauskaakin yhdessä, yhteisessä krapassa.

Erimielisyyksiä oli myös tämän tästä ja rutkasti. Noel oli valittanut juomises-tani ja masennuskausistani, ja minä olin vastannut, ettei kukaan pysty olemaan selvänä ja iloisena, kun koko ajan sisällä asuu toinen persoona, joka pitää ruu-mista omanaan.

Tämä väittely päättyi yleensä Noelin toteamukseen ”terve sielu terveessä ruumissa”.

Ymmärsin tämän vihjeeksi jonkinlaisesta kapinamielialasta, mutten uskonut, että Noel pystyisi heittämään minua ulos omasta ruumiistani. (OLISIT MEN-NYIT ITSEESI, SENKIN TYPERYS, JA PYSYNYT SIELLÄ).

Tämä toinen tai jopa kolmas persoonani oli vielä kaiken kukkuraksi erittäin ”hauska”, joten ymmärrätte, että hermoromahdus oli monesti lähellä.

Mutta kyllä. Kyllä perkeleen pahahenki pystyi lähtemään. En olisi uskonut sitä Noelistä. Olinhan tuntenut SEN (minä olen hän) jo lapsuudestani saakka. Aluksi Noel oli ollut vain lapsuuteni mielikuvitusahmo, mutta ajan kuluessa se oli muuttunut päivä päivältä yhä todellisemmaksi eläväksi persoonaksi. En edes muista, missä vaiheessa tästä lapsen kuvittelemasta hahmosta, jonka kanssa leikin, tuli osa minua. Ja vielä tärkeämpi kysymys on, että miksi!

Se oli kuitenkin ollut vain kriitikon roolissa päässäni, sillä päätöksiini se ei pys-tynyt vaikuttamaan. Käsittääkseni Noel oli aktivoitunut superegoni, joka pyrki vaikuttamaan siihen, mitä alitajunnastani pääsi tietoisuuteni, ja pyrki estämään liikaa tuskaa tuottavien muistojen tulon päivänvaloon.

Luulette minua kenties hulluksi? Niinpä. Kuka on hullu? Onko hullu ihmi-nen, joka pystyy keskustelemaan itsensä kanssa sateisina kesäpäivinä tai pelaa-maan shakkia itsensä kanssa tietämättään yhtään omia siirtojaan, vai se, joka ei keksi mitään iloa masennuskausiensa aikana ja kuristaa itsensä hengiltä, koska ei jaksa enää elää yksinään ja yksin kylmässä ja pahassa maailmassa.

Tässä oli selvä taustani. Täysin sekaisin oleva mies, joka luuli olevansa täys-järkinen, vaikkei omistanut edes omaa kehoaan [JA KIRJOITTAAN IHAN LIIAN PITKIÄ LAUSEITA].

Ongelmani oli yksinkertaisen monimutkainen: mitä hel ja vettä minun olisi pitänyt tehdä tilanteen ratkaisemiseksi?

PÄÄ pystyyyn, mies, ja toimeksi. Ajattelin siis ryhdistäytyä, mutta lysähdin heti kokoon, sillä eihän minulla ollut päätä mitä nostaa. Masentavaa... Mutta enhän minä voi myöskään lysähtää kokoon.

YES, tieto nosti sieluni korkeuksiin ja aina taivaisiin asti.

"Kukas te olette?" kysyi valkopartainen mies.

"Olen elävä ihminen, Leon, ja olen etsimässä kroppaani."

"Ette siis ole kuollut?" valkopartainen mies kysyi.

"No en ole. En ainakaan usko niin. Kroppani vain on väliaikaisesti kadonnut. Mutta toivon sen olevan vain väliaikaista."

"Pietari!" suuri valkoparta huusi. "Mistä helvetistä tämä hullu sielu on tullut?"

"Herra Jumala sentään!" Pietari tokaisi kauhistuneena. "Tämä otus lienee sieltä hindujen taivaasta eksynyt ja etsiskelee uutta olomuotoaan, sielunvaeltaja luullakseni."

"Vai niin", sanoi Jumala, röyhtäisi, rööööyyh, ja korkkasi uuden Jack Daniels -viskipullon.

"Poikani", Jumala sanoi minulle. "Totuus löytyy yksinkertaisista asioista." Sitten hän joi pullon tyhjäksi ja jatkoi: "Oletko koskaan miettinyt, miksi tietoisuutesi itsestäsi on juuri tuossa kropassa eikä 200 vuotta sitten eläneessä ruumiissa. Ja onko sama 'sinä' ehkä vielä jossain kehossa joskus vai ei? Oletko koskaan miettinyt sitä?"

Miksi juuri nyt tietoisuutesi on tässä elämässä, ja onko sitä enää koskaan tulevaisuudessa missään, vai kuoleeko se vain ikiajoiksi pois, silloin kun kroppasikin?"

Sitten Jumala nauroi räkäistä nauruaan: "Krääh hääh", ja tokaisi: "mieti sitä, poika poloinen." Sitten hän heitti minua pullolla sieluuni ja pudotti minut takaisin Maan pinnalle.

Ajatus oli todella kiehtova. Miksi olin ollut juuri nyt tässä kropassa enkä siis joskus ennen jossain toisessa? Mitä on tietoisuus ja miten se liittyy ympärillä olevaan ruumiiseen? Jatkuuko tietoisuus itsestäsi jossain muodossa, kun kroppa kuolee? No, siihen tiesin vastauksen. Kyllä se jatkuu, ainakin minulla. Ja koska olin nähnyt jumalan, niin Jumalakin oli olemassa, vaikkakin valitettavasti humalassa.

Kaiken olen kokenut, nähnyt jopa humalaisen Jumalan, ajattelin leijaillessani pitkin Mannerheiminkatua. Tilanteeni oli edelleen yhtä epätoivoinen, joten päätin tehdä sen ratkaisun, minkä jokainen älykäs ihmisolento olisi tässä kriittisessä tilanteessa tehnyt. Eli mennä ottamaan hieman neuvoa-antavaa Kaljakolhoosiin eli Pelse-pubiin.

Lähdinpä siis leijaillemaan pitkin Mannerheiminkatua, ja koska kello oli noin kahdeksan aamulla, oli ruuhka kaupungissa juuri parhaimmillaan. Nyt vasta huomasin kehottomuuteni todelliset edut. Minun ei tarvinnut väistellä ihmisiä, sen kuin vain kävelin heidän kiireesssänsä keinuvien ruumiidensa lävitse.

Ja se tuntui oikeastaan mukavalta, vilkaista, mitä tavallinen kadun mies tai nainen, tasa-arvon nimissä, oli syönyt. Vaikka pettymyksekseni huomasin, että kovin harva oli lähtenyt niin sanotusti munalla töihin.

Enimmäkseen löysin jäänteitä roskaruuasta ja vanhasta viinasta. Pahin lävistämäni tapaus oli noin 30-vuotias mies. Hänen sisällään ei näkynyt, vaikka kuinka tihrustelin, muuta kuin pala ranskanleipää, 30 ranskalaista ja ainakin melkein ja lähestulkoon kolme litraa vanhaa viinaa, jota maksa yritti epätoivoisesti kolmessa vuorossa polttaa.

Kuinkahan kauan tuonkin miehen kroppa sietää tuollaisia elämäntapoja, miehen ihmeissäni. Sietäisi hävetä, nuorimies ja täysin rappiolla.

Olisihan sitä ollut kiva saada joku kaverikin, mutta ennen kyllä joku naispuolinen sielu kuin tuollainen vanha nuori juoppo.

Näin ajatellessani huomasin, kuinka matka tahtui nopeaan. Liikennevaloista tai autoista ei ollut harmia, paitsi isosta rekasta, joka aiheutti niin suuren virtauksen, että lensin lähestulkoon taivaaseen, jälleen, mutta koska jumala oli huonolla päällä, niin tipputrauduin takaisin kadun tasolle.

Kadun kulmassa oli noin metrin pituinen, punainen ja pyöreä majakka, jonka päässä oleva pyörivä valo vilkutti keltaista valoa.

Mitähän tuokin tarkoitti? Oliko se jokin varoitus tietyöstä tai jostain. Aivan sama, ajattelin ja jatkoin matkaani.

Vihdoin olin perillä. Ravintola Pomppiva Poni, luki kyltissä.

”Tämähän on loistavaa, täällähän voi olla vaikka itse Gandalf olusella. Katsootaanhan”, sanoin ja astuin, anteeksi leijuin sisään.

Tunnelma oli hiljainen, vain muutama vanha ukko kostuttamassa kurkkuaan sekä yksi pariskunta syömässä lihapataa, ja mitä ihmettä! Hevonen nojaili baaritiskiini ja siemaili sangosta olutta. ”Hyvä on”, tokaisin, ”olen siis täysin hullu, järkensä menettänyt, onneton olio.”

Tätä olin mielessäni pelännyt. Liika sumean logiikan opettaminen oli su-meuttanut myös minut, ja selkeytymisestä ei ollut toivoakaan. Parasta ottaa rauhallisesti ja olutta, ajattelin ja laahustin tiskille.

Eteeni kasvoi vuoren kokoinen ongelma. Miten saisin otettua oluen ilman kroppaani?

”Ihahaa, ja päivää, ja ajatuksen voimalla häipy olut pullostä”, sanoi hevonen ja tyrmäsi minut vastauksellaan.

”Anteeksi maalaisuuteni, mutta oletteko te hevonen vai muuten hieman pitkäleukainen.”

”Kyllä vain, ihahaa, olen Hevoinen ja työtön. Ei ole hevoisilla enää työtä nykyään, joten voin ja voin kaljaa rauhassa lipittää.”

Hevoinen tuntui varsin intellektuellilta persoonalta, vaikka runoilijaksi sitä ei voinut väittääkään.

”Eipä ole sinusta, hevonen, Leinon Einoksi, mutta kiitos kuitenkin vinkistä”, tokaisin hevoselle.

Sentistä toimeen, ajattelin ja siirsin katseeni olutpulloon. Keskitin kaikki ajatukseni tuohon ruskeaan ravinnejuomaan, ja voi ihmettä; olut alkoi muuttua olomuotoaan nesteestä sähköpulsseiksi ja siirtyi mieleeni.

Miettiessäni ilmiötä noin fysiikan lakien avulla tuli mieleeni, että ilmiön täytyi perustua jonkinmoiseen analogia/digitaalimuunnokseen eli olut muuttui bittitiedoksi, nolliksi ja ykkösiksi, ja siitä minun mieleeni humalluttaen mieleni tasaisesti.

Kevyt humalan tunne vaivutti huoleni unholaan, ja aloin imeä pulloja työkseni.

Niin päivä kului nopeasti ja aloin löytää lisää loistavia puolia olemuksestani. Saatoin litkiä olutta mielettömiä määriä ilman, että olisi pitänyt mennä käymälään, eikä olut, anteeksi, eikä ollut smurhetta kaatumisehsta, ei ollut, hik, päätä mitä satuthtaa, laa la laa, on elämä ihanaa ja ystävänä hevonen, nimeltään muuten Hevoinen, lauloi mukana, ihahaa...

Olin shiis änkyräkännissä ja päätin vaihtaa maisemaa. Humalastani oli se ongelma, että en pystynyt mitenkään kontrolloimaan lentoani, joten leijailin ympäri Helsinkiä välillä matalalla, välillä korkealla, kunnes menetin ainoani eli tajuntani **piste**.

Todellisuus tuli kuitenkin vastaan kuin pikajuna norsun yli. Päänsärky oli hirveä, vaikkei minulla ollut edes päätä. Perkele sitä tuskaa. En voinut ottaa edes päänsärkytabletteja, kun ei ollut mitään päätä mihin niitä tunkea.

Elämäni oli täysin kateissa kuten kroppanikin. Miten tästä eteenpäin? Oli korkea aika tehdä ratkaisuja. Saisinko jotenkin kehoni takaisin vai yrittäisinkö varastaa joltain urheilijanuorukaiselta hyväkuntoisen, vähän käytetyn kropan? Vai rupeaisinko kummittlemaan? Kostaisin vanhoille kavereilleni kaikki heidän kolttosensa. Hyppisin ja pomppisin heidän kotonaan ja tekisin heidät hulluksi. Ainakin voisin pelotella hengiltä erään ystäväni terrierit, jotka olivat aina himoinneet jalkojani.

Toisaalta voisin elää myös näin. Matkustaa ikuisesti halvalla, lennellä maapallon ympäri. Loistava idea! Olin kyllä tämän järkytyksen jälkeen loman tarpeessa.

Päätin siis lähteä pienellä retkelle, vaikka nyt aluksi Havaijille ja vaikka sitten sieltä länteen, kunnes tulisi vastaan jotakin mielenkiintoista.

Mietin mitä pitäisi ottaa mukaan. Mistä olisi hyötyä ja mikä olisi välttämättömyksiä? Vanhana partiolaisena mieleeni tuli heti kaksi hyödyllistä laitetta. Kartta ja kompassi. KIPA:n kirjakaupasta löysin Maapallon karttakirjan, joka sisälsi tukevan paketin karttoja kaikista mahdollisista Maapallon maista. En myöskään hätäillyt, vaan otin mukaani myös kompassin ja pyyhkeen.

Valitettavasti en voinut maksaa ostoksiani, koska minulla ei ollut rahaa eikä fyysistä olemusta, millä olisin voinut asioida kaupassa.

Tekoani olisi voinut olla oikeuden edessä näpistys. Tuskinpa kuitenkaan varkaus, koska rahallisesti viemäni tavarat eivät olleet juurikaan arvokkaita.

Olin oppinut jo käyttämään henkistä kapasiteettiani sen verran, että tavaroiden siirtely ajatusten voimalla alkoi sujua melko mallikkaasti. Ehkäpä kaupan myyjä järkyttyi, kun näki pelkän muovikassin tavaroineen lähtevän kaupasta ilman kantajaa. Mutta tuskinpa hän siitä pitkäikäisiä traumoja sai itselleen.

Ja hei. Kaikkihan me olemme jollain tavalla traumatisoituja yksilöitä. Ei meissä ihmisissä ole yhtään täysin ehjää ruukkuja.

Pääsin siis lähteä lompsumaan kohti kotiani reippain askelin näpistämäni tarvikkeet mukaan.

”Seis ja stop!” joku komensi minua. Käännyin ympäri ja katsoin, kuka kumma se oli.

Ympärilläni näin aivan tavallisia kiireisiä kaupunkilaisia, jotka juoksivat kotiin ja töihin ja sitten kaupan kautta kotiin ja töihin. Mutta tuota käskevää, lähes pelottavan äänen lähde en nähnyt missään.

”Turhaan pyörit, henkirukka”, kuulin äänen jälleen läheltäni. ”Minulla ei ole minkäänlaista fyysistä olemusta ollenkaan. Eikä se ole mitenkään harvinaista universumin mittakaavassa. Yleensä kaikenlaiset kehot alkavat rapistua melko nopeasti. Jos sellaisen hankkii, niin sitä pitää jatkuvasti olla kunnostamassa tai hankkimassa uutta tai ainakin vähän käytettyä ja hyvin pidettyä”, ääni jatkoi.

Komenteleva ääni oli siis kuten minäkin: ruumista ja kehoa vailla.

”Mutta asiaan”, ääni jatkoi. ”On tapahtunut virhe universumin geenikannan ylläpidossa. Yhteen Maapallolla asustavaan ihmiseen on uppoutunut kaksi henkeä, ja niinhän siinä sitten on käynyt, että riitaahan siitä on syntynyt.

Ja tämä toinen henki eli te, olette nyt ilman fyysistä olomuotoanne. Täällä Maapallolla se ei oikein ole toimiva tai hyvä ratkaisu. Mutta mikä pahinta, niin se on vastoin universumin lakeja ja säädöksiä. Siitä syystä minut on määrätty tänne kamalalle planeetallenne selvittämään tilanne ja näyttämään elämällemme oikea suunta.”

”Hienoa!” vastasin äänelle. ”Sitä tässä tilanteessa tarvitsenkin kipeästi. Näytäkää elämälleni oikea suunta!”

”Se on hieman hankalaa”, vastasi ääni.

”Minulla kun ei ole käsiä tai jalkoja millä voisi näyttää, mutta jos olisi, niin näyttäisin, että suunta on tuonne päin.”

”Mitä?” ihmettelin. ”Luulin että tarkoittitte vertauskuvallisesti, että kerrotte mitä minun pitää nyt tehdä elämälleni”, jatkoin äänelle.

”Se lienee ainoa vaihtoehto tässä tilanteessa”, ääni jatkoi. ”Nimenne on Leon. Teillä ei ole kehoa, mikä haittaa elämistänne täällä planeetalla melkoisesti.

Älkää olko silti murheissanne. Teillä on mahdollisuus poistua koko kapiselta palloltanne. Teitä ei sido ruumiin painovoima ja rajoitukset.

Katsokaas, me henkiset olennot voimme lennellä avaruudessa energian avulla. Riittää, kun saa noin megawatin tehoisen purskeen, niin sillä lentelee jo kauan ja kauas.”

”Mistä minä rukka nyt sellaisen energian saisin, ja miksi luulette, että haluaisin täältä pois? Tämähän on kotini”, vastasin äänelle.

”Vastaus kysymykseen yksi on seuraava. Huomasin, että teillä on täällä joi-takin alkeellisia ydinvoimailaitoksia. Ne riittävät hyvin, kun tartutte vain niiden ulkopuolella oleviin voimalinjoihin. Ja vastaus kysymykseen kaksi. Katsokaas, raukka hyvä. On sellaisia planeettoja, joissa myydään hyväkuntoisia kehoja.

Esimerkiksi maailmankaikkeuden pääkaupungissa on monta hyvää käytettyjen krippien myyntiliikettä, eivätkä hinnatkaan päätä pakota.”

”Onko se ainoa vaihtoehto?” kysyin ääneltä.

”Enkö voisi saada vanhaa kehoani ryöstettyä takaisin ja heitettyä pois siitä oliota, joka siellä nyt asustaa?”

”Se on tuskin mahdollista”, ääni vastasi.

”Annan teille yhden neuvon. Kasvakaa aikuiseksi, ja lopettakaa tuo sekoilunne. Hankkikaa maailmankaikkeuden pääkaupungista uusi keho ja tulkaa takaisin.

Autamme teitä aloittamaan kaiken alusta.

Järjestämme teille uuden henkilöllisyyden, rahaa ja ammatin. Tämähän on virhe, jota ei ole voinut sattua”, ääni jatkoi.

Lomakohteeni näytti siis muuttuneen. En päässytkään Havaijille vaan jonnekin toiselle planeetalle. Onneksi olin ostanut jo kompassin valmiiksi, mutta tuo Maapallon karttakirja tuntui nyt jäävän tarpeettomaksi opukseksi.

Ääni keskeytti mietiskelyni ja jatkoi paasaamistaan. ”Opetamme teitä käyttämään hyväksenne henkisiä voimavarojanne, muuhunkin kuin kaljan lipittämiseen. Opetus kestää kaksi Maapallon vuorokautta, ja sitten olette valmis lentämään pois.”

”Jaa”, vastasin. ”Voinen harkita tuota tarjoustanne, mutta nyt olen henkisesti sen verran väsynyt, että taidan mennä muutamaksi päiväksi kotiini lepäämään. Katson sitten, jos vaikka innostuisin ehdotuksestanne.”

”INNOSTUISITTE!” ääni huusi minulle kuin myrskytuuli. ”Luulitteko, että teiltä kysytään mielipidettä asiasta?” ääni puhisi. ”Tilanne on nyt sellainen, että lähdemme tästä välittömästi suorittamaan koulutustanne. Olen varannut läheisen hotellin auditorion seuraavaksi kahdeksi vuorokaudeksi, joten nyt mennään.”

Samalla huomasin, että lensin kun päätön Ellun kana kadun toisella puolella olevan hotellin ovesta sisään. Ääni oli kiivas ja kärktyisä olento. Se paiskasi minut hotellin auditorion seinustalle ja alkoi esitellä projektorilla kalvojaan.

Koulutus sisälsi niin fysiikan perusoppeja kuin erilaisten planeettojen esittelyä ja niiden asukkaiden tapojen ja olomuotojen läpikäyntiä.

Talousoppiakin oli mukana.

Maailmankaikkeudessa ei käytetty rahaa.

Palveluksilla ja töillä ansaittiin saldoja, joilla pystyi maksamaan ostoksensa. Ja vaikka tämä kehottomuuteni ei minun vikani ollutkaan, niin en minäkään tätä kaikkea apua ilmaiseksi saanut.

Lentotekniikkaa käytiin läpi perusteellisesti ja henkisten voimavarojen ylläpitoa.

Enpä tiedä, olinko kahden päivän päästä paljonkaan viisaampi, mutta ääniolento oli hoitanut omasta mielestään tehtävänsä, ja sillä oli kiire päästä pois tästä kamalasta paikasta. Käsitin, että hänet oli lähes pakotettu hoitamaan tämä tehtävä, koska vapaaehtoisia ei ollut tarjolla.

Koulutuksen lopuksi ääniolento opasti, miten tarttua voimalinjoihin energian saamiseksi, ja antoi minulle työtehtävän, jolla voisi maksaa koulutuksen ja ääniolennon matkakorvaukset.

”Sinun tehtäväsi on laatia maailmankaikkeudesta kartta, johon merkitset reitit Maapallolta maailmankaikkeuden pääkaupunkiin ja takaisin. Sitten kun palaat planeetallesi, niin katsotaan, mitä MAURI on viisautessaan sinulle keksinyt.”

Ajattelin, että Mauri oli varmaankin jonkinmoinen tietokone, johon syötettiin tietoni, ja se kertoi, mitä minulle voitiin tehdä. Olihan minulle luvattu uusi ammatti ja henkilöllisyys, mutta nimestäni en aikonut luopua. Eihän tämä nyt mikään suojeleuhjelma ollut enkä minä mikään gangstereita pakoon luikkiva roisto. Olin vain onneton olento, joka joutui lähtemään pakoon Maapallolta saadakseen itselleen fyysisen olomuodon.

”Kiitoksia koulutuksesta ja seurasta”, sanoin, ja kuuntelin ja odotin ääniolennon vastaavan jotakin. Mutta ei.

Auditorio oli aivan hiljainen ja tyhjä. ääniolento oli häipynyt välittömästi, kun oli katsonut, että oli hoitanut työnsä valmiiksi.

Eipä kai tässä sitten auttanut muu kuin pakata reppu ja lähteä reissuun. Muovikassini oli lähes tyhjä. Siellä ei ollut kuin pöllimäni kompassi. Sillä ei pitkälle pötkitty, ajattelin itskseni.

Jotenkin piti myös siihen työtehtävään valmistautua. Maailmankaikkeudesta ei varmaankaan löytnyt kirjakaupasta karttapohjia, joten piti hankkia vihko, johon pystyisi piirtelemään karttoja ja reittejä.

Mitä järkeä tällaisessa oli? Kuka tarvitsisi reittioppaita maailmankaikkeuden ja Maapallon välillä? Ihmiskuntahan oli juuri ja juuri päässyt ainoastaan Kuuhun, joten tuskinpa Nasakaan hyödyntäisi tekemääni dokumentaatiota.

MITÄ TAPAHTUU, KUN HERÄÄT AAMULLA JA HUOMAAT MENETTÄNEESI FYYSISEN OLEMUKSESI MUTTA ET TIETOISUUTTASIJ?

Romaani yhdistelee mustaa huumoria, metafyyssistä pohdintaa ja terävää yhteiskuntasatiiria. Se kysyy, voiko identiteettiä omistaa, kuka hallitsee sinua, ja onko todellisuus lopulta vain huono vitsi – vai kaikkein vakavin asia.

Leonoel on kertomus jakautuneesta minuudesta, kahdesta veljestä – tai ehkä yhdestä – ja maailmankaikkeudesta, jossa mikään ei ole aivan sitä miltä näyttää. Kun Leon irtoaa kehostaan ja Noel jää Maahan kantamaan menneisyyden painoa, alkaa matka, joka kulkee psykiatriselta osastolta universumin pääkaupunkiin, jumalten oikeussaleihin ja takaisin arjen harmauteen.

Leonoel on rohkea, omaperäinen ja outo romaani lukijalle, joka uskaltaa nauraa olemassaolon peruskysymyksille ja katsoa peiliin, vaikka tietää, että jokin on koko ajan hieman pielessä.

BoD

